

LBRIS

We know
books

Ilustrații de Alison Edgson

Winter Wonderland

Copyright colecție © 2014
Stripes Publishing
Copyright povești © 2014 Liss Norton,
Anna Wilson, Lucy Courtenay,
Linda Chapman, Katy Cannon,
Holly Webb, Tracey Corderoy,
Jeanne Willis, Michelle Misra,
Michael Broad
Copyright ilustrații © 2014
Alison Edgson

Ediție publicată pentru prima dată
în Marea Britanie în 2014

Alison Edgson și-a declarat drepturile
morale pentru a fi identificată ca
ilustratoare a acestei cărți.
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90;
031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Tărâmul de basm al iernii

Copyright © 2020
Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză de
Răzvan Andrei

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Gabriela Trășculescu
Corectură: Nicoleta Arsenie
Copertă: Andreea Apostol
Prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
a României
Tărâmul de basm al iernii;
trad.: Răzvan Andrei – București:
Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6535-5
I. Andrei, Răzvan (trad.)

821.111

TĂRÂMUL DE BASM AL IERNII

LITERA
Bucuresti

CUPRINS

PETRECEREA DE IARNĂ

Liss Norton p. 7

CINE E CRĂCIUNUL?

Anna Wilson p. 27

O BĂLĂCEALĂ DE NEUITAT

Lucy Courtenay p. 45

RENUL DE ARGINT

Linda Chapman p. 65

UN CADOU PENTRU

MOȘ ȘORICEL

Katy Cannon p. 83

URME PE ZĂPADĂ

Holly Webb p. 103

PISICUȚA DE ZĂPADĂ

Tracey Corderoy p. 121

HO! HO! HO!

Jeanne Willis p. 143

SANIA TRASĂ DE CÂINI

Michelle Misra p. 157

HIGGY PE TĂRÂMUL
IERNII FERMECATE

Michael Broad p. 175

LBRIS

We know
books

PETRECEREA DE IARNĂ

de Liss Norton

Când se trezi Briar, ursoaica mătura prin bârlog. Se ridică imediat din pat, treaz de-a binelea.

– Astăzi e ziua cea mare, nu-i așa? strigă, zburându-și cu lăbuțele din față blana brun-aurie, în așa fel încât să-i stea ridicată ca niște țepi.

– Da, răspuse ursoaica zâmbind. Petrecerea de iarnă.

Briar alergă s-o îmbrățișeze.

– Abia aștept! exclamă tremurând de nerăbdare, în timp ce mama îi netezea blana din jurul urechilor.

Avea să fie prima petrecere de iarnă *din viața lui*. Prietenii povesteau despre ea de săptămâni întregi. Se organiza în fiecare an, cu o noapte înainte de a intra cu toții în hibernare. Totul urma să fie împodobit cu felinare, și aveau să se desfete cu o grămadă de mâncăruri minunate. Toate animalele pe o rază de câțiva kilometri ar fi urmat să participe, dansând, cântând și distrându-se până-n zori.

Ursoaica gătise în ziua aceea niște terci de ovăz sălbatic și se așeză la masă alături de puiul ei. Focul era aprins, și atmosfera în bârlog era primitoare, însă Briar auzea vântul care șuiera afară.

– E vântul de miazănoapte, îi explică ea. Cu siguranță, mai târziu va ninge.

Puiul de urs simți un fior de emoție. Nu văzuse niciodată zăpadă, dar auzise multe

despre frumusețea ei și despre faptul că acoperea totul cu un strat gros, de un alb strălucitor.

– Eu o să pregătesc bârlogul pentru somnul nostru lung de iarnă, spuse ursoaica după ce terminară micul dejun, și te-ai ruga, între timp, să mergi să găsești ceva de mâncare pentru petrecerea de iarnă.

– Ce fel de mâncare?

– Ce-o fi, îi răspunse ea. Fructe de pădure, nuci sau măceșe, pește, poate chiar și morcovi sălbatici. Îi dădu un coșuleț, după care ursulețul își trase fesul pe cap, își înfășură mai bine șalul din lână în jurul gâtului și ieși afară, în frig.

Era o dimineață senină, luminoasă. Vedeai gheața strălucind pe iarba și țurțurii licărind în copacii din fața lui.

– Voi săpa după niște morcovi sălbatici, își spuse puiul de urs, lingându-și buzele.

Scormoni în colțul pajiștii, în locul unde creșteau morcovii sălbatici. Frigul le uscaseră florile albe, dar ursulețul știa că rădăcinile erau în continuare dulci și succulente. Așezându-și coșul pe jos, începu să sape. Înghețul, însă, făcuse pământul la fel de tare ca piatra, și ghearele lui nu puteau să-l sape.

– Nu contează, își spuse. Voi culege în schimb niște fructe de pădure.

Alergă prin pădure până la locul în care se afla un ilex uriaș.

Fructele roșii străluceau ca niște rubine, iar Briar urcă nerăbdător în pom, având

grijă să nu atingă frunzele țepoase. Își umplu repede coșul și coborî. Putea să-și ajute mama să prepare o tartă cu fructe, pentru petrecere. Toată lumea avea să fie încântată! Când ajunse jos, auzi aripi fâlfâindu-i deasupra capului. Un stol uriaș de grauri zbura spre el.

– Bună, Briar! ciripiră păsările în cor. Îți mulțumim c-ai lăsat niște fructe de pădure și pentru noi!

– Sunt norocos c-am reușit să-mi umplu coșul înainte să veniți voi, chicoti Briar, în timp ce graurii dădură buzna.

Erau atât de mulți, încât nu se îndoia că aveau să culeagă toate fructele rămase. Într-adevăr, acestea dispărură cât ai clipi, și păsările își luară din nou zborul.

– Ne vedem la petrecerea de iarnă! strigară.

Briar tocmai se pregătea s-o ia înapoi spre casă când auzi un suspin în iarba înaltă de la picioarele lui.

– O, nu! se auzi o voce pițigăiată.

Briar se aplecă să vadă cine e. Era Millie, o șoricică de pădure cafenie, ce ieșise din căsuța ei construită printre rădăcinile copacului.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Briar.

– Au dispărut fructele! Mustățile micuțe îi tremurau de supărare. Apoi începu să plângă. Aveam de gând să-mi umplu cămara cu fructe de pădure, ca să-mi pot hrăni copilașii pe timpul iernii, suspină ea. Însă au dispărut toate.

– Nu-ți face griji, îi spuse ursulețul cu blândețe. Ți le dau pe ale mele. Își răsturnă coșulețul, și fructele se rostogoliră pe jos.

Millie își șterse lacrimile.

– Ești sigur, Briar? N-ai nevoie de ele pentru petrecerea de iarnă?

– Găsesc eu altceva, îi răspunse. O ajută să rostogolească fructele prin ușa viziunii, bucuros să știe că Millie avea să-și umple

din nou cămara, iar copilașii ei nu vor suferi de foame.

– Mulțumesc, îi spuse Millie. Mâncarea asta ne va ajunge toată iarna.

În timp ce

vorbeau, puiul de urs

văzu un fulg plutind deasupra

lor. Îl prinse cu lăbuța, dar fulgul se topi, dispărând ca și când n-ar fi existat.

– Ciudat! se miră Briar. A dispărut! Apoi văzu încă unul, și încă unul, și își ridică privirea spre cer, uimit. Sute, poate mii de fulgi pluteau printre ramurile copacilor.

– Sunt fulgi de zăpadă, nu de pasăre, îi explică Millie, tremurând. Merg înăuntru să mă încălzesc. Mulțumesc din nou!

– Ne vedem la petrecere. Încântat, privi mai departe fulgii de nea ce pluteau. Începură să se aștearnă pe jos, pe crengile copacilor și pe mărăcinișul din jur. Ar fi putut să-i privească toată ziua. „Dar trebuie să găsesc de mâncare”, își spuse. Porni prin pădure, sperând să descopere niște ciuperci gustoase sau câteva măceșe.

Însă pădurea nu avea nimic de oferit. Nu erau de găsit nici ciuperci, nici măceșe

și nici alune ori mere pădurețe. Briar oftă. Începea să se îngrijoreze. Dacă se întorcea cu mâna goală, el și mama lui nu puteau merge la petrecerea de iarnă... Și o așteptase de așa mult timp!

„Pește”, își spuse, hotărât să nu renunțe. „Putem găti pește pentru petrecere.” Părăsi în fugă pădurea și traversă pajiștea. Zăpada era destul de adâncă acolo și împrășca jerbe de pudră albă la fiecare pas pe care-l făcea.

Curând, ajunse la râu. Ursoaica abia începuse să-i dea lecții de pescuit, dar Briar spera să-și aducă aminte ce învățase. Se așeză pe o piatră mare și netedă de pe malul apei, așa cum îi arătase ea. Scrutând apa, zări câțiva pești, care, însă, înotau la așa mare adâncime, încât n-ar fi reușit să-i prindă.

– Poate că apa e mai caldă acolo, la fund, oftă el.

Briar îi urmări și stătu la pândă, dar peștii nu se ridicară la suprafață. „N-are rost”, își spuse în cele din urmă. „Va trebui să mă întorc acasă și să-i zic mamei că n-am găsit nimic de mâncare.” Își scutură zăpada ce i se așezase pe blană, apoi se îndepărtă trist de râu.

Deodată, auzi un strigăt:

– Ajutor!

Briar porni în direcția din care venea sunetul și o găsi pe iepuroaica Ruby împreună cu frații și surorile ei, stând pe un buștean înconjurat de un strat gros de omăt.

– Am rămas blocați, Briar! strigă din nou Ruby. Zăpada e prea mare. Ne poți ajuta să ajungem acasă, te rog?

Puiul de urs îi ridică încetisor pe cei mai mici dintre iepuri și-i așază în coșul lui.

– Voi, cei mari, urcați pe umerii mei! Îi îndemnă apoi.

Ruby își ajută frații și surorile să se înghesuie în coș, după care urcă în spatele lui Briar. Toți se țineau strâns de blana lui moale.

– Să pornim! le spuse. Se grăbi să ajungă la căsuța iepurașilor, o vizuină primitoare, aflată pe marginea unui povârniș mai îndepărtat al pajiștii.

– Mulțumim, Briar, strigară în cor micuții, în timp ce ursulețul se opri la intrarea în vizuină.

Iepurii mai mari coborâră de pe spatele lui și-i ajutară pe frații și surorile lor mai mici să se dea jos din coș.

– Plăcerea a fost de partea mea, spuse Briar.

Doamna iepuroaică ieși din vizuină să-i întâmpine.

– În noaptea asta, va trebui să scoatem sania ca să putem ajunge la petrecerea de iarnă, spuse ea, în timp ce privea cerul pregătit de ninsoare. Ești nerăbdător să participi la petrecere, Briar?

– Nu cred că voi merge, răspuse puiul de urs cu tristețe.

– Nu mergi? îl întrebă cu uimire în glas doamna iepuroaică. De ce?